

65 let atletiky v Mladé Boleslavi

Roku 1925 se Mladá Boleslav zařadila mezi města, kde zapustila své kořeny atletika. Letos slaví tento sport ve městě na Jizeře kulaté výročí, a tak si připomeňme některé významné momenty těchto 65 let. Starší si oživí to, co kdysi slyšeli či četli, mladší získají informace o bohaté historii královny sportu.

Na počátku byl Sokol (1925 - 1934)

V Mladé Boleslavi bylo uprostřed 20. let silné sokolské hnutí, na němž se podíleli tehdy věhlasní středoškolští profesori tělocviku Hála a Vondra. A právě Jindřich Vondra (1880 - 1967), jenž do města na Jizeře přišel roku 1919, uspořádal spolu s dalšími nadšenci již roku 1924 závody - jak se do roku 1969 oficiálně říkalo - v lehké atletice. Například 1. května byl na letním cvičišti uspořádán pětiboj, jehož vítězem se stal Oldřich Šmelhaus, v říjnu byl odstartován poprvé Běh Štěpánkou, kde hlavní závod vyhrál Otakar Mlejnek.

V roce 1925 byl tedy založen atletický oddíl v rámci Sokola Mladá Boleslav. Mateřským sportovištěm se stalo letní cvičiště. Byl to útulný stadionek mezi "Hřbitovkou" a jízdárnou za starým hřbitovem mezi stromy. Mladším říkáme, že to bylo v místě dnešního sportoviště za obchodním střediskem Máj. Původně to byla jen 200m škvárová dráha, co ohraničovala travnato - škvárový vnitřek oválu. Stodesítky překážky a další sprinty se běhaly na šestidráhové rovince od dnešní Rudé armády ke zdi starého hřbitova. Sportoviště nesloužilo výlučně atletům, v jarních a podzimních měsících zde probíhala pravidelná sokolská cvičení, bylo tu také hřiště na házenou i trio hřišť pro volejbal. Šatny byly tenkrát dřevěné, hřišti vévodila velická dřevěná hala pro cvičení v době nepřízně počasí, na níž bylo umístěno heslo francouzské revoluce "Volnost – rovnost - bratrství", jež přesně vyjadřovalo touhy těch, co pod ním sportovali.

Začátky atletiky ve městě na Jizeře byly skromné, zvláště z dnešního pohledu. Nicméně zapálení bratři (jak se Sokolové oslovovali) dokázali řadu výkonů, které bychom dnes "brali". JUDr. B. Daníček zaběhl stovku za 11,2s, Miroslav Vaniš hodil diskem 36,51m, Míla Fiala zaznamenal oštěpem 52,20m a o tyči 330cm. 11,2s uměl zaběhnout nejkratší olympijský sprint Bohumil Procházka, vítěz mezistátního utkání ČSR - Itálie v Praze r. 1925.

Osobností č. 1 v pionýrských letech našeho sportu v Mladé Boleslavi byl Otakar Mlejnek (1906 - 1983), všestranný vícebojař. Z jeho výkonů 60m 7.2, 200m rekord dráhy letního po řadu let 24.0 s, disk 36,42m, výška stylem sweeney 180 cm, tyč (samozřejmě do písku a bez laminátové tyče) 330cm, vše v tretrách podstatně těžších než jakékoliv dnešní botasky.

Počátkem 30. let se prosazovali studenti mladoboleslavského gymnázia získání nábořem prof. Vondry. Žadu těchto talentů trénoval na hřišti O. Mlejnek. V r. 1934 vyhrál 16 letý Přemysl Sobotka na přeborech ČSR dálku skokem 633cm, o rok starší bratr Zdeněk Sobotka byl nejlepší v disku hodem 49,05m.

Ve znamení mistrovství Franty Fiedlera (1935 - 1944)

Přibližme si osobnost zasloužilého mistra sportu (jediného nositele tohoto titulu v našem oddíle) a vzorného trenéra Františka Fiedlera. Do Mladé Boleslavi přišel roku 1936 z Lipnice u Dvora Králové nad Labem jako všestranný sportovec a hned téhož roku dosáhl úspěchu do té doby nezapsaného - titulu přeborníka Československa v desetiboji mužů. O rok později je Fr. Fiedler povolán do reprezentačního dresu, aby skákal v utkání proti Řecku v Athénách výšku. O rok později je to znovu on, kdo vybojoval v Pardubicích titul desetibojařského mistra republiky, kromě toho reprezentoval ČSR v posledním předválečném střetnutí proti Bukurešti a Bělehradu.

V letech dalších posbíral tento fenomén řadu prvenství na mistrovství Protektorátu Čechy a Morava. Hned v 39. roce zaznamenává Fr. Fiedler čs. rekord ve výšce 197cm (což bylo přes čtvrt století oddílové maximum). Ojedinělý úspěch nejslavnějšího boleslavského vícebojaře všech dob je zapsán u letopočtu 1942 - protektorátní přebor v desetiboji mužů skončil tím, že celé stupně vítězů obsadili mladoboleslavští borci - 1. Fiedler, 2. Havlíček, 3. Kojzar. Franta Fiedler je jako jediný atlet z města automobilů vzpomenut ve Zlaté knize atletiky. Byl také jedním z těch, jimž válka zabránila v účasti i úspěchu na olympiádě, vždyť právě před rokem 1940 (hry mělo pořádat Tokio) patřil v životní formě k předním borcům svých disciplín na starém kontinentě. Bylo by chybou nevzpomenout Fiedlerova maséra Brože. Tečkou za reprezentační kariérou byl start v utkání ČSR - SSSR na podzim 1950 v Praze.

Šťěstí závodit na olympijských hrách měl však Fiedlerův vrstevník Zdeněk Sobotka. Mladoboleslavský rodák se vyznamenal už v roce 1935 - na dorosteneckém přeboru ČSR zvítězil v disku, oštěpu, kouli a výšce! Zažloutlá "Výroční zpráva Tělocvičné jednoty Sokol v Mladé Boleslavi za správní rok 1935" zaznamenala na věky, že onoho roku starší Sobotka získal z 400 bodů v "mistrácích" dospělých 86,5 a v "mistrácích" dorostenců ze 152 bodů 73,5 bodů. Následujícího roku Zdeněk maturuje s vyznamenáním a záhy skáče na Strahově do výšky 190cm (1cm od rekordu ČSR), čímž vítězí na mistrovství Československa. Tímto se kvalifikoval - jako zatím jediný mladoboleslavský atlet 65 leté historie na olympijské hry v Berlíně. Další mezinárodní start měl v utkání ČSR - Rakousko. I v letech dalších byl tento závodník oporou mladoboleslavských sokolů.

Druhý Sobotka, mladší Přemysl, dominoval v půli 30. let ve sprintech, nad překážkami a v dálce. V roce 1935 se tento dorostenec stal vítězem celostátního mistrovství své věkové kategorie na 80m, 90m překážek a v dálce (takže 2 sourozenci měli titulů dohromady 7!). V dresu družstva si připsal 69,5 ze 152 mistrovských dorosteneckých bodů. Skutečně ojedinělý sprinterský talent.

Běžecové tratě ovládal mistrně Přemysl Dolenský (narozen 1920), původem ze Sobotky, jehož velká léta přišla právě za války. Svě soky předstihoval díky revolučnímu přístupu k tréninkovému procesu. Dnes je tento veterán nejstarším aktivním sportovcem oddílu.

Bylo by nespravedlivé nejmenovat i další poctivé dělníky dráhy, kteří byli ve své době skutečnými závodníky s velkým Z a svými výkony mockrát přispěli k věhlasu atletiky z města mezi Chlumem a Babou: sprinteři Miloš Fassati (60m 7s), Josef Horák, bratři Emingerové, vrhač Přemysl Chromovský, diskař a tyčkař Jaroslav Ducháček, bratři Mazačové, běžec Karel Pittner, vrhač prof. Fr. Luňák, Ant. Kahle, oštěpař B. Franěk, Josef Slánský, diskař Petráček, středotraťář K. Veverka, atd...

Třeba připomenout, že uvedená léta odzávodili borci Sokola Mladá Boleslav na letním cvičišti, kde měli vynikající diváckou podporu, kupř. roku 1944 přišlo na mistrovská utkání 22391 diváků (průměr na utkání 2500 lidí). Po dobu okupace (během níž si mladoboleslavští atleti přivezli domů 16 titulů přeborníků Čech a Moravy) se muselo z hudebního pavilonu hlásit nejprve německy, pak česky. Mladoboleslavský Sokol byl zakázán - tentokrát Němci - a tak vyznavači olympijského sportu č.1 přešli pod firmu S.K.Aston Villa, jež ovšem záhy musela změnit anglický název na Národní sportovní klub. Určitou dobu se nesmělo závodit na "letním" a musel se vyhledat azyl na Astonce (dnes stadion SOU Škoda v Čechově ulici).

I přes válečné podmínky, nedostatek stravy, omezené tréninkové možnosti i další problémy byly výkony závodníků, jejichž nejlepší léta proběhla před půl stoletím, úctyhodné. Stačí jen zalistovat v dlouhodobých oddílových tabulkách a podívat se, kolik z nich se ještě drží v té pětadvacítce! Smekáme klobouky, pánové!

Desetiletí vzestupu a úpadku (1945 - 1954)

Těchto deset roků charakterizuje několik osobností, mezi nimiž možno za mušketyra č.1 označit Přemysla Dolenského. Tento útlý běžec na sebe upozornil již za války a hned v roce po osvobození Československa vybojoval na mistrovství republiky vítězství na 800 i 1500m. Na stupních vítězů těchto nejvýznamnějších závodů pro každého borce skončil Př. Dolenský ještě několikrát v dalších letech. Roku 1950 zaběhl 3km v oddílovém rekordu 8:54.6min. V r. 1951 to zkusil Přemek na tratích podstatně delších a zrodily se rekordy oddílu na 3 km překážek, 15 a 20km. Další rok přibýly rekordy na 25km a 30km. Tento bohatýr dlouhých tratí závodí dosud a může se už deset let pyšnit titulem veteránského mistra Evropy.

Prvé poválečné roky zářil na mladoboleslavském sportovním nebi tyčkař Miroslav Krejcar. Z pohledu dnešních skoků na tyčích zcela jiných parametrů by 390cm nic moc nebylo, ovšem znamenalo to 7. místo na III. mistrovství Evropy v atletice v Oslo a to Boleslaváci nezískávají každý den. V dresu Sokola mu zdárně sekundoval Míla Novotný, skvělý vícebojař.

Po 20 letech existence má atletika v metropoli na Jizeře konečně chodce par excellence - Josef Zikmund zlepšuje v 46. roce oddílové rekordy na všech tratích, nejhodnotnější jsou 20km - 1:42 hod. a hodinovka - 12.080m.

Vůbec se setkáváme s obměnou disciplín, v nichž získávají Mladoboleslavští vavříny. Talentovaný překážkář Mir. Vybíral (mistr ČSR dorostu 1945) totiž nesplňuje očekávání být následníkem Př. Sobotky. Začíná se ovšem psát historie disciplíny, do té doby stojící

v ústraní: hod oštěpem začal "na stará kolena" proslavovat ZMS Fr. Fiedler (1946 přeborník České obce sokolské), následující roku se psalo o boleslavském oštěpařském trojhvězdi Ladislav Wunsch (reprezentace ČSR ve střetnutí s Holandskem a Francií, úspěch na I. ročníku Rošického memoriálu) - Fr. Fiedler - J. Strnádek (v roce 1948 hodil 62,83m). Dalším pokračovatelem těchto úspěchů byl na přelomu 40. a 50. let Josef Šarbort. Brzy na to byl příslibem Jaroslav Klimenta. Ozval se i ženský oštěp: Táňa Ulmonová 36,80m v r. 1952! A od těchto dob tleskáme této disciplíně stále.

Samozřejmě, jsou tu i další borci, zasluhující připomenutí jména alespoň lakonicky: výškař Lenk, vytrvalec Ritter, dorostenecký středotrač V. Poláček (přeborník ČOS 1947 na 1km 2:37.7 min, dnes předseda českých atletů), vytrvalec St. Eliáš z Dobrovice, středotrač Luboš Kysela, tyčkař Vladimír Dědek (nejpříznivější překvapení sezony 1951 - 391cm), dálkař (685cm) a trojskokan (1323cm) Miloš Smolík, vytrvalec Ant. Sláma.

Rok 1948 byl nejvýznamnějším velkými závody uspořádanými na letním cvičišti. 9. června proběhlo střetnutí Severní Čechy versus Bělehrad a při něm bylo dosaženo stále ještě rekordu v počtu diváků na ryze atletickém podniku v Mladé Boleslavi - 5000 lidí! Neoddiskutovatelnou zásluhu na úspěchu této akce mělo tehdejší vedení oddílu v čele s předsedou J. Zelenkou, vždyť toho dne běžel mimo soutěž v rámci předolympijské přípravy 3km Emil Zátopek (vyhrál za 8:14 min). Hned 11. července se konal tamtéž mítink, kde se kromě čs. špičky představili přední švédští atleti.

Proč k úpadku našeho sportu po roce 1950 vlastně došlo? 25 let úspěchů královny sportu bylo i 25 let prosperity mladoboleslavského Sokola. A počátkem 50. let bylo vše sokolské označeno totalitní mocí za špatné. Cílem KSČ a jí řízeného aparátu bylo vše sokolské pošlapat do slova i do písmene, i proto byl prostor atletického stánku - letního cvičiště - degradován výstavami a závody psů apod. Korunu veškerému příkoří dalo zatčení a následné odsouzení vůdčí osobnosti oddílu Otakara Mlejníka ve vykonstruovaném procesu k několikaletému žaláři. Doufáme, že už nikdy se atleti nebudou muset zabývat persekucí ze strany vedení státu a 50. léta zůstanou navždy varovným mementem!

Desetiletí nového vzrůstu výkonnosti (1955 - 1964)

Bilance tohoto desetiletí je značně radostnější než minulého. Můžeme jednoznačně nalézt dominantní osobnosti, které měly zvuk v rámci čs. atletiky. Vlasta Přikrylová, Věra Bernardová, Václav Bečvárovský.

Světlovlasá Vlasta na sebe upoutala již v osmapadesátém, o rok později si tato gymnazistka připsala čs. dorostenecké rekordy na 60m překážek, 80m překážek, 100m, dálku a pětiboj. V olympijském roce 1960 Vlasta skočila 552cm do dálky, přestoupila do RH Praha a vzápětí jela do Říma skákat dálku jako benjamínek olympijské výpravy naší země. Kariéra naší odchovankyně pokračovala potom v Praze a VI. Přikrylová-Seifertová vyrostla v uznávanou postavu historie čs. atletiky s titulem zasloužilá mistryně sportu.

Roku 1961 se objevila vysoká dcera funkcionáře oddílu Josefa Bernarda Věra na výškařských sektorech (ve 14 letech 151cm), rok nato ale už 167cm, t.j. zlato z přeboru ČSSR mladších dorostenek. V třiašedesátém roce skáče V. Bernardová 169cm a jako mladší dorostenka vyrovnává rekord ČSSR žen, pročež je jmenována mistryní sportu (jako jediná žena 65 leté historie). Další cesta Věry vedla do VŠ Praha.

Již roku 1953 překonal Václav Bečvárovský oddíláky Fr. Fiedlera v desetiboji a M. Smolíka v trojskoku, potom ale bojoval v barvách RH Praha i na mistrovství Evropy ve Stockholmu v r. 1958 v desetiboji. Do mateřského oddílu se Václav vrátil jako mistr sportu v roce 1961 a stal se leadrem ligového týmu Spartaku AZNP, a to po několik následujících sezon. Výhodou dlouholetého kapitána mužstva byla jeho univerzálnost podmíněná vysokou výkonností na 110 i 200m překážek, trojskok, oštěp, kouli, 4x100m. V. Bečvárovský se dokázal navíc uplatnit současně v mladoboleslavském hokejovém týmu.

Kromě těchto "hvězd" disponoval tým z města automobilů celou řadou mušketýrů s velkým M a tak si některé z nich připomeňme (výkony většiny z nich dosud nacházíme v popředí našich dlouhodobých tabulek). Jana Horáková (maminka Jana Železného) - 1958 čs. rekord dorostenek v oštěpu, 1959 zlepšení výkonu na 43,23cm (16 let to byl rekord oddílu), Ing. Josef Mansfeld - na přelomu 50. a 60. let několikrát nejúspěšnější závodník áčka mužů (díky ne právě časté kombinaci překážkový sprint a vrhy), Michael Štěpán - obrovský přírodní talent z Lobče pro běhy zejména na 400 i 800 m, použitelný i pro tratě kratší, Oldřicha Žáka - léta první středočeských tyčkařských sektorů v době přechodu z kovu či bambusu na laminát, nyní trenér (a spolu s J. Petříčkem a Pavlem Jenkou vytvořili

záviděníhodné tyčkařské trio), Jaroslav Kolín, skokan nebo vícebojař, opora po dlouhé roky, Miroslav Bezucha - pán trojskokanských rozběžišť a doskočišť v 60. letech, Věra Sedláčková - ve své době spíše nedoceněná koulařka a diskařka, které dodnes náležejí oddílové rekordy v těchto disciplínách, přičemž dnešní následovnice vítězí s výkony podstatně horšími, Petr Pojar - první boleslavský mílař pod 4 minuty na 1500m, Marta Ulmanová - dálkařský talent (1961 v 17 letech 557cm), který nesplnil očekávání, Jan Banýr - obávaný koulař na přelomu desetiletí.

Některé závodníky si připomeňme alespoň jmény: Jar. Pitelka, V. Pudil, Jar. Tribula, J. Anděl, J. Císařová, P. Kocum, Z. Stehlík, J. Martínek, P. Studničný, J. Soustružník, Ing. J. Bechyně, I. Pásek, dva Miroslavové Sedláčkové, atd...

K desetiletí třeba dodat, že v lednu 1990 zemřelý Antonín Prokop byl předsedou oddílu v půli 50. let a výrazně pozvedl hnutí atletů. V roce 1958 zasedl na předsednickou židli František Lopata. Toho roku se po 8 letech závodilo v Boleslavi zase mezinárodně -

- hosty byli v turbanech startující a exoticky vypadající Indové. V tu dobu už královně sportu opět sloužil z výkonu trestu propuštěný O. Mlejnek. Na bedrech činovníků oddílu byla navíc starost s prodloužením dráhy letního cvičiště z 200 na 250m (1961). Stavitelem byl známý staroboleslavský expert Jar. Sibera. Dalšími význačnými funkcionáři oddílu té doby - mimo již jmenovaných - byli Fr. Fiedler, J. Juranka, K. Kocum.

Při pohledu na výsledky mladoboleslavských družstev vidíme velký úspěch v r. 60, kdy se muži vrátili do II. ligy, ve dvašedesátém roce končí muži Spartaku AZNP dokonce druží. Ale rok po tom, po problematickém rozhodnutí STK ohledně neuskutečněného jihočeského derby modrobílí s okřídleným šípem na hrudi druhou nejvyšší československou soutěž s hořkostí opouští. Pokusy o návrat v dalších ročnících soutěže skončily bohužel bez efektu.

Ivan Sedláček a ti druzí (1965 - 1974)

Právě toto desetiletí patří mezi nejúspěšnější v celé 65-leté historii královny sportu ve městě. Za tyto sezony se v dresech oddílu vystřídaly desítky závodníků a závodnic všech kategorií, kteří překonali stovky různých rekordů a přivezli množství různých medailí. Ovšem jen vyvoleným může být dopřáno, aby byli v našem přehledu vzpomenu.

Osobností desetiletí můžeme bez diskuzí označit Ivana Sedláčka (nar. 1946). V pětadesátém oblékl mladoboleslavský dres prvně a hned rok na to byl "mužem ligy", a k tomu zvítězil ve dvou ceněných desetibojích (podruhé získal mistrovskou třídu za 6759b.).

V srpnu 1968 vyhrál Ivan v Mladé Boleslavi mistrovství ČSSR v desetiboji v novém čs. rekordu 7.300 bodů. Po vojně v Dukle Praha (1969, 1970) svěřenec Aloise Horáčka z Prahy reprezentuje stát na mistrovství Evropy v Sofii v překážkovém sprintu, dále je nejúspěšnějším závodníkem všech skupin národní ligy ČSR. Dále přibrzdilo sportovní dráhu zatím posledního našeho mistra sportu zranění, přesto skočil flopem 204cm do výšky, což byl rekord oddílu i nejlepší čs. výkon tímto stylem. Dlouhá léta sloužil rodák z Podkrkonoší boleslavskému ligovému dresu na plný plyn. Obligátní kombinací bylo 110m překážek, dálka, výška, event. tyč či 400m překážek. Kromě samotné výkonnosti měl Ivan i další přednosti: vždy závodil bez výmluv podle požadavku vedoucího družstva, taky byl perfektním kamarádem a poradcem začínajících či méně úspěšných členů mladoboleslavské atletické rodiny. Je pravděpodobné, že výkony I. Sedláčka budou uznávány ještě na stých narozeninách boleslavské atletiky (dnes má 3 oddíláky a 9 umístění do 6. místa tabulek).

Do Boleslavi v 65. roce přestoupil ze Semil a hned se stal hvězdou - Ing. Jaromír Sachomský. Perfektně ovládal nejen oštěp (další pokračovatel tradice), ale i dálku a sprinty. V našem družstvu mužů pak odzavodil takřka 20 sezon. Tomu se říká přestup! Dnes vychovává své výborné oštěpařské nástupce.

Výrazně na sebe upozornila Květa Klosová, jež byla řadu let první dámou boleslavského sprintu. Po rozpuštění celku žen (kdy Květa studovala a závodila v Brandýse n. Labem) se tato závodnice podílela na renezanci ženského týmu počátkem 70. let a byla ochotna skákat dálku i zápolit s překážkami. Jejeho bratra Bohumila možno počítat k trvalkám boleslavského sprintu. Oba přivedl na dráhu otec Bohumil Klos st., předseda oddílu v 60. letech.

Další Bohumil - Zítka - běhal v mužstvu Boleslavi rovněž, ovšem tratě podstatně delší. Začátkem 60. let přišel z Mělníka a ještě před odchodem do Dukly Praha na vojnu (1963 - 1964) zaběhl řadu výborných závodů. I přes řadu nabídek z prvoligových oddílů důvěřoval Vl. Grusovi jako trenérovi a společně pak v dalších 5 sezonách přivázeli rekordy i vítězství na dráze, krosech i silnicích. Dolenského rekordy braly za

své. Rekordy na 5 i 10km byly těž krajskými, maximum na 3km překážek je už 25 let rekordem oddílu! Škoda, že kariéru předčasně v podstatě ukončilo nešťastné zranění na tréninku.

Delší ženské běhy pak byly doménou Růženy Eliášové z Dobrovice (nar. 1952). V r. 1968 zlepšila čs. rekord ml. dorostenek na 600m, byla spoludržitelkou rekordu ČSSR na 3x600m. Dalšího roku se stala nejúspěšnější sportovkyní okresu díky překonání čs. Dorosteneckého rekordu na 800m, vítězství na mistrovství ČSSR na této trati, 4 titulům přebornice Středočeské župy a 10 novým oddílovým rekordům!! V průběhu roků dalších odváděla Růžena Auto Škodě vše, co bylo v jejích silách, takže dnes ji máme zapsanou na čelních místech historických tabulek.

Růžin mladší bratr Vlastimil (nar. 1957) měl dáno od Boha - z dětí Eliášových nejtalentovanější, zároveň s nejmenší chutí trénovat a překonávat překážky. Škoda, že jeho předvojenská bilance byla Vlastovou labutí písni. Přeborník republiky 1971 na 1500m a 3000m mladších dorostenců zlepšil téhož roku 4 čs. rekordy na 800, 1500, 2000 a 3000m. Do podzima 1974 patřil do čs. špičky s obrovskými ambicemi na evropské pouty. Vojna v RH Praha však talent zkazila a Vlastovo povojenské závodění už byl jen odvar let dřívějších.

Geniálním fenoménem ve sprintu v celé 65 leté historii byl Ing. Vladimír Hamáček (nar. 1954). První republikovou medaili přivezl Vláďa na podzim 1968 z Vlašimi a šlo o žákovský bronz ze šedesátky. Potom přišly dokonce přebornické tituly z mistrovství ČSR i ČSSR, starty za dorosteneckou reprezentaci. Vrcholem byla sezona 1973, kdy svěřenec M. Zdílny vybojoval 107,3 mistrovských bodů (nejvíce ze všech atletů v národní lize v ČSR), dvojnásobný přeborník kraje pak odmaturoval a přešel do pražské Slavie. Zde sice běhal celostátní ligu, ovšem osobní rekordy si nezlepšil. V závěru studia ČVUT přestoupil zpět a svému oddílu posloužil. Jeho maxima se zdají být pro dnešní sprintery nedosažitelná.

Připomeňme si další úspěšné atlety tohoto plodného období: Miroslav Zdílna, původem Berouňák, léta nepostradatelná opora sprintu, ale i velice úspěšný trenér, Jiří Kramer (syn obětavého funkcionáře), trénován O. Mlejnkem mladším překonal Fiedlerův oddílák ve výšce, Josef Brych, roky pilíř vrhů, především v disku, později zanícený trenér, jenž vychoval řadu úspěšných technikařů, Zdeněk Vítek, první boleslavský diskař přes 50m, po návratu z Dukly leader v disku i kouli, Petrové Beránek a Švarc, výteční středotraťáři, Lenka Nováková (trenérka Gita Schafferová), vícenásobná medailistka z dorosteneckých přeborů na 800m úvodem 70 let, Ing. Václav Novák, jenž posunul roku 1971 boleslavský koulařský oddílák na 1551cm a v áčku závodil 2 desítky let, Václav Bernard, nenápadně se lepšící učitel, co okolo roku 1972 sbíral jeden koulařský a diskařský vavřík za druhým, Bohumil Štangel, první Boleslavák oštěpem přes 70m, Rudolf Výborný, přeborník republiky dorostu a stále ještě rekordman Auto Škody v kladivu, Jaroslav Železný, stálice na oštěpařských sektorech, a taky později mimořádně úspěšný trenér, Zdeněk Dvořák, vícenásobný mistr republiky v disku, 5. na 1. evr. juniorském šampionátu v Paříži (1970), později s titulem Ing. vrátivší se z VŠ a Dukly Praha, Jiří Kristek, skvělý trojskokan a dálkař.

V roce 1965 proběhl úspěšný sjezd mladoboleslavských atletů (40. výročí) a v redakci O. Mlejnk a Vl. Gruse vyšel pamětní almanach. Muži oslavili jubileum postupem do II ligy, v níž závodili celé toto desetiletí. V roce 1974 teklo sice hodně do bot, ovšem po historickém nerváku 13. října v Karviné si žlutomodří uchovali ligovou příslušnost. Zmínku zaslouží skutečnost, že v letech 1966 - 1968 byl mužský ligový tým i béčko doplněny vojáky z Armádního sportovního družstva, jež sídlilo v Žižkových kasárnách a díky jemuž našli do Mladé Boleslavi cestu borci jako: J. Bareš, Č. Hovorka, J. Platl, V. Gilk, P. Jirásek, V. Heger, atd.

Koncem 60. let se dostala do krize ženská atletika, ale díky entusiasmu St. Eliáše st. se za 3 roky ženy propracovaly do národní ligy, kde se na léta zabydlely ve středu tabulky. Dlužno dodat, že od roku 1969 se přešlo na systém víceutkáni místo dosavadních střetnutí 2 - 3 soupeřů. Další podstatná skutečnost: r. 1966 se atleti začínají stěhovat (už jako TJ Auto Škoda) na ještě nezařízený stadion, neboť STK zakázala závodit na drahách do 300m.

V tomto desetiletí uskutečnili Mladoboleslavští řadu úspěšných zahraničních zájezdů (1965 Rakousko, 1968 SRN, 1972 a 1974 Rumunsko). Roku 1974, na počest 1000 let našeho města Mladé Boleslavi, se na ústředním stadionu (už vybaveném japexovými rozběžišti) konalo mistrovství ČSR v atletice dospělých, rok předtím zde o tytéž pouty závodili borci čs. dorostenecké špičky. Značný podíl na růstu výkonnosti byl podmíněn přístupem Václava Pudila k výkonu funkce předsedy oddílu.

Desetiletí Jana Železného (1975 - 1984)

Uvedená perioda je nejúspěšnějším desetiletím mladoboleslavské atletiky. Na obrovském náhrdelníku úspěchů se vyjímají vedle super perly Jana Železného jména M. Sobotky, L. Kverka, D. Bartošové, M. Doležala (kteří všichni závodili v oštěpu), A. Höffera, L. Šubrta, D. Šubrtové, a právě tyto hvězdy ve žlutomodrém dresu přešly do systému vrcholového sportu. V pozadí těchto plodných let byla práce vedoucího tréninkového střediska mládeže Josefa Brycha, jenž v půli hodnoceného období přešel do funkce státního trenéra, což bylo v podstatě vyznamenáním pro mladoboleslavskou královnu sportu.

Jan Železný (nar. 16.6.1966), poutal na sebe pozornost už jako capart doprovázející svého tátu Jardu na tréninky a do úctyhodné vzdálenosti odhazující pruty. Když přišla žákovská kategorie, tak Honza koketoval s házenou, a také sbíral - zatím ještě bezvýznamné - pocty pro Boleslav. 2. května 1982 hodil 6742cm a stal se čs. rekordmanem mladších dorostenců, záhy se polepšil na 70,26 a 71,08m. Příští rok sbíral Honza zkušenosti na mistrovství starého kontinentu juniorů ve Schwechatu, nejdále 74,34m. V r. 1984 si Honza zapsal do tréninkového deníku už 80,32m (samozřejmě další čs. rekord), evropská špička. Nezbytné dodat, že mladoboleslavský rodák L.P. 1985 posunul své maximum a na podzim nastoupil základní vojenskou službu v Dukle Bánská Bystrica, v jejímž dresu 20 měsíců po odchodu od nás hodil 87,66m, do jara 1990 světový rekord. Po vojně před přestupem do Bystrice Honza zlepšil v našich barvách 3.10.1987 (přibližně rok před olympijským stříbrem) rekord stadionu, oddílu i kraje (samozřejmě novým typem oštěpu). Dodnes se ve sdělovacích prostředcích různými jazyky připomíná, kde a u koho šampion začínal dříve, než vystoupil na oštěpařský Olymp.

Na 6. základní škole ve sportovních třídách (o něž léta pečovala trenérka Věra Zapadlová) začínal další mladoboleslavský oštěpař evropského vřehlasu Libor Kverek (nar. 14.3.1967). Dorostenecká léta prožil v tandemu s Janem Železným a dokonce spolu závodili v mezistátním utkání jako čs. dvojice. Trenér Ing. J. Sachomský připravil Libora k zisku řady dorosteneckých medailí z čs. šampionátů, významným závodem bylo utkání ČSSR - žeco v Praze, kde dosáhl hodu 74,56m. Po SZTŠ šel Libor studovat do Prahy Vysokou školu zemědělskou, v jejichž oranžovobílém oblečení patří už roky do nejužší čs. špičky.

Pokračovatelkou tradic posíl z Bakova byla Dana Bartošová, jež díky tréninkům podle not Ing. Sachomského posunula letitý oddílák žen na 48,14m a přivezla z několika dorosteneckých mistrovství republiky i federace medaile. Po své nejúspěšnější sezoně 1983 Dana přestoupila do RH Praha, později se znovu do MI. Boleslavi vrátila a i přes rodinné starosti byla oporou družstva žen v národní lize pod jménem Kameníková.

Dagmar Šubrtová (nar. 6.10.1961) začala s atletikou v žákovském věku ve sportovní škole. Potom měla ze studijních důvodů půst, ale v 77. roce na podzim zahájila přípravu a v létě 1978 už zářila - stala se dorosteneckou mistrýní ČSR na 1500m. O rok později se jako druhá atletka těšila z pocty "nejúspěšnější sportovkyně TJ Auto Škoda". Ten rok byl přímo fantastický a kudrnatá blondýnka vyhrála všechny patnáctistovky a navíc se výrazně zrychlila na kratších tratích. V roce 1980, kdy maturovala, zvítězila na přeboru ČSR žen v hale na 1500m (po 12 letech tento titul pro oddíl), přišla pozvánka do reprezentace státu, samozřejmě byla vítězství na utkáních národní ligy na 400 i 800m i další úspěchy této svěřenkyně B. Zítky. Vzhledem ke studiu v hlavním městě Dáša odešla do VŠ Praha, kde zlepšila svá maxima a patřila do čs. špičky.

Z Příbrami přišel do města na Jizeře studovat průmyslovku Aleš Höffer (nar. 1962), talent v dálce, sprintech a nad překážkami. Auto Škoda díky jemu i trenéru Horákovi posbírala několik titulů přeborníka ČSR i ČSSR venku i v hale. Aleš později odešel do Slavie a RH Praha a stal se mimo jiné halovým mistrem Evropy dospělých.

V Bezně byl pro atletiku objeven Luboš Šubrt (nar. 29.11.1963) ze Strenic. Záhy svěřenec trenéra Jiřího Hlaváče zaběhl jako mladší dorostenec 800m pod dvě minuty. Vynikající formu měl Luboš už v létě 1982, kdy byl chválen coby mistr ČSSR dorostu (1:51,08) i za způsob boje v Čs. sportu. 11. červenec 1983 se zapsal do historie našeho sportu ve městě - 20 letý automechanik L. Šubrt zaznamenal na 800m výkon 1:48.81min., dnešní oddílák a jediný čas pod 1:50min. Na podzim pak Luboše zavolala pražská Dukla, kde válčí jako reprezentant ČSFR dosud.

Vynikajícím způsobem reprezentovaly na přelomu 70. a 80. let metropoli na Jizeře sprintérky od M. Zdílny Eva Hůlková a Zdena Nevyjelová, mimořádnými oštěpařskými nadějemi byli Miroslav Doležal, Milan Sobotka a Jitka Nováková, fenomény na středních tratích byli Ivo Kylar a odchovanci Jiří Heřmanský a Jaroslav Kořátko (oba trénoval K. Hoferek), později Jaroslav Chlubna a Vlastimil Katzer (ty připravoval PHDr. P. Svoboda), jedinečnou osobností chodeckých tratí byl Stanislav Mezera,

přibližoval se mu Ing. Jaroslav Prückner, nejdelší běhy ovládali Vladimír Koudelka se Zděnkem Benešem, překážky a dálku mistrně zvládala Jana Hančová, později Radka Jarošová, perfektními skokany do dálky byli počátkem druhé půle 70. let Josef Horák (stále má náš rekord 740cm) a Antonín Zákonov, skvělý trojskokan a ještě lepší basketbalista, posilou pro diskařskou klec byla Alena Dvořáková, není možné nejmenovat svěřence O. Žáka Zdeňka Vaňoučka, hvězdou koulařských kruhů byl po roce 1975 Jan Skoupý, který přestoupil z Dukla Praha, a dosud suverénně kraluje v tabulkách oddílu.

Celé desetiletí působily mladoboleslavské A týmy dospělých v národní lize (i když sem tam byla ligová příslušnost zachována na poslední chvíli). Vrcholem byl jednoznačně rok 1979: obě áčka v národní lize druhá, ve finále NL těsně za celky postupujícími do celostátní ligy, všechny čtyři dorosty přeborníky kraje, mladší dorostenky skončily v ČSR 4., závodníci oddílu přivezli 38 medailí z přeborů republiky i federace, z toho zlato v ČSSR 3x Šubrtová a Hůlková, v ČSR 2x Šubrtová, Heřmanský, Sobotka, Bubeníčková, Budín a P. Železný!

Dále je třeba dodat, že v průběhu let 1975 - 1984 zahájila Auto Škoda výměnné zájezdy do města Vantaa ve Finsku, s nímž má Mladá Boleslav družbu. Taky se začala psát historie Velké ceny města Mladé Boleslavi v hodinovce chůze na dráze (zatím 14 ročníků), jež vícekrát na ústřední stadion přilákala chodce z nejužší čs. špičky. Běh Štěpánkou oslavil roku 1983 padesátiny.

Na závěr: poslední pětiletka (1985 - 1989)

Jako na houpačce se pohybovaly během let 1985 - 1989 dospělá áčka Auto Škody (1985: muži v národní lize 6., ženy tamtéž 5., 1986: sestup mužů i žen, 1987: postup mužů i žen do národní ligy, 1988: sestup mužů i žen, 1989: postup do II. národní ligy mužů i žen). Třeba dodat, že ty sestupy byly vždy těsné, nicméně žlutomodří dopláceli na nevyrovnanost kolektivu a těžkovysvětlitelné výpadky některých borců, beroucích osud mužstva na lehkou váhu.

Nejvýraznějším kolektivním údobí je bronz v ČSR i ČSSR pro mladší dorostenky L.P. 1987. Jde o největší poválečný kolektivní úspěch, za nímž je třeba vidět závodnice Štefflovou, Nývltovou, Benešovou, Strakovou, Neprašovou, Rulcovou, Krylovou, Hoferkovou, atd...

Oporou týmu mužů v těchto sezonách byli Ing. Milan Jílek (tyč, překážky), Ing. Miloslav Mozík (překážky, výška) a Petr Budín (výška a dálka - odchovanec sportovních tříd na 6. ZŠ, ačkoliv byl už v žactvu neoficiálním světovým rekordmanem se 197cm a v dalších letech bojoval nejen se soupeři na sektoru, ale i s nemocemi, po vojně a založení rodiny se "sebral" a do dálky pokořil 7m, ve výšce zaznamenal mladoboleslavské historické maximum, dokázal se prosadit i v desetiboji). Úspěšnými členy oddílu byli středotračaři Jiří Vajsejt, Martin Hašlar, Jiří Nosálek, vesměs úspěšní zejména na dorosteneckých šampionátech.

V ženských složkách to nejdéle dotáhly Lenka Neprašová, Romana Kozderková a Michaela Hoferková, které získaly značný věhlas na středních tratích.

Na úspěších odchovanců v posledních letech má zásluhy Tréninkové středisko mládeže, jež pracovalo pod vedením J. Horáka.

Samozřejmě, plocha k charakterizování šesti a půl desítek let byla omezená, a proto se na všechny hrdiny závodů nedostalo. Byl-li snad někdo nevpomenut, nebylo to zlým úmyslem, ale těžko po letech podchytit vše a těžko srovnávat naprosto rozdílné výkony.